

Проповед 245

Вартимей

Прочит: Марк 10, 46 - 52

Скъпи братя и сестри,

Доколко сме отворили очите си за Бога? Ние, хората, които наричаме себе си християни, претендираме, че живеем живота си с широко отворени очи, виждащи реалността на този живот. За съжаление, често се оказваме далеч от истината - мислим, че служим на Бога, а се оказва, че служим на себе си. Мислим, че защитаваме интереса на Бога, а защитаваме само своя собствен интерес. Мислим, че живеем с отворени очи към Бога, но се оказва, че те са широко отворени само към нас самите и към този свят, а не към Божиите пътища и призиви. Когато живеем в този свят, ние често сме заслепени от нещата, които ни заобикалят, и ставаме духовни слепци. *Една стара легенда разказва следното: Един човек се заселил с жена си и сина си в града. Построили си дом и се заселили в него. В него се появила змия и започнала да причинява злини на човека и на семейството му. Отначало повредила крака на коня му, след това убила сина му, после пък - убила и жена му. Накрая самият стопанин станал нейна жертва. Сигурно се питате защо този човек не убил змията или не се изселил на друго място. Всеки път, когато змията причинявала вреда на стопанина, той се канел да я убие, но когато се стигнело дотам да претвори намерението си в действителност и тръгвал към дупката на змията, намирал на пътя си една златна монета и, зарадван от находката, се връщал обратно.* Замислете се и ще видите, че наистина е често така в живота ни. Този свят ни трови с отровата си и ние бавно, но сигурно, умираме далеч от Бога, заслепени от богатствата и златните монети, които дяволът ни подхвърля от време на време. Време е да отворим очите си и не само да го направим, но да приковем погледа си към единствената ни надежда за спасение - Исус Христос. Това е истината, която ни разказва днешната история - историята на Вартимей.

1. Вартимей. Около 30-та година от след раждането на Христа, Вартимей живее около град Йерихон. Името му значи син на Тимей и за него Писанието ни свидетелства, че е сляп. Заради тази своя слепота, Вартимей не можеше да работи и се налагаше да проси. Вероятно не носеше ново и чисто облекло, а старо и доста зацапано. Да си просяк в онези години не беше просто въпрос на личен избор. Вартимей не получаваше никакви социални помощи от държавата; много вероятно, неговите родители вече бяха възрастни и едва ли можеха да се грижат и за неговото препитание. Така че Вартимей трябваше да се оправя сам. Никой не можеше да му помогне. Той живееше от милостта на хората, от подхвърлените му монети. Целият му живот се състоеше в това да очаква някой да му помогне. Той стоеше на пътя край Йерихон, сам и отхвърлен, живеещ от милостта на хората. Животът му беше такъв - очакване да получи нещо през деня, за да доживее до другия. Не сме ли ние като Вартимей, не живеем ли по същия начин, не живеем ли от огризките, които този свят ни подхвърля ден след ден, в слепота и мрак за истински ценните неща? Помислете и погледнете живота си. Не сте ли и вие като Вартимей, не сте ли хора, живеещи в мрак, от остатъците, но същевременно копнеещи да прогледнат, за да видят истинската светлина, да живеят живота си истински?

2. Вик за помощ. Когато сте в такова положение, вие копнеете за промяна. Не може човек да живее в тъмнина и да иска да остане в нея. Вартимей искаше промяна. Той не искаше да живее повече по този начин. Хората, на които по една или друга причина е отнето едно от сетивата, имат много по-голяма чувствителност на другите сетива. Така например хората, които са слепи, чуват по-добре. Така беше и Вартимей. Той стоеше на един главен път и вероятно чуваше доста информация. Чуваше какво си говореха хората, чуваше какво си шепнеха. Вартимей беше чул и знаеше кой е Исус. Той знаеше, че Исус е Спасителят на света, че Той може да лекува хора, че може да отваря очите на слепите, знаеше, че може да промени живота му. Най-после в неговия малък и много тъмен свят проблясваше лъч на надежда. Вартимей знаеше, той чувстваше че това е шанс, който не може и не бива да пропусне. **"И като чу, че бил Исус Назарянинът, започна да вика: Исусе, сине Давидов, смили се над мен!"** Слепецът знаеше с Кого си има работа, знаеше че Исус е Спасителят. Вникнете в неговите думи и ще откриете вярата му: Още преди своето изцеление, Вартимей се обръща към Исус Христос не как да е, а с титлата Му на Месия - Син на Давид. Вярата на Вартимей беше голяма. Той беше разбрал, че Исус е дългоочакваният Месия и не искаше да го изпусне. Затова стана и викаше колкото му глас държи. Той знаеше - това е шанс, който не бива да изпуска. Как се отнасяте към вашите шансове? Възползвате ли се от тях? Или ги изпускате? Ако духовната слепота е завладяла живота ви и и се лутате без път и посока, и разберете, че Исус минава по вашата улица, готов да ви избави от всяка тъмнина, ако знаете, че Той единствен може да ви спаси от слепотата и калта, в която сте затънали, какво правите? Ако не сте го направили досега, станете и викайте, викайте с всичката си сила, изхабете целия си глас, но не изпускате Исус. Минава ли близо до вас, Го призовете, защото може и да нямате друг шанс. Не изпускате Исус.

3. Стига си крещял! Хората не обичат да им се крещи, дразнят се, когато някой крещи. И в този случай беше така; може би си мислеха - ами то това си е Вартимей. Крещи без да се замисля, пречи на хората, смуцава реда. Нека да го поставим на място, си казваха хората, не му е работа да нарушава реда. За нас е определено да вървим по пътя, а за просящите като Вартимей, да стоят тихо край пътя и да просят. Словото свидетелства: **"И мнозина го мърреха, за да млъкне;"** Как реагирате вие на тези гласове, какво правите, когато хората ви казват: "Стой си там, където си! Не променяй каквото и да е! Твоето място е там." Или, както мнозина казваха на Вартимей: "Ти си безнадежден случай - на теб не може да ти се помогне." А и Вартимей можеше да си помисли: "Има толкова много хора, които живеят по-зле от мен, защо Исус ще обърне внимание точно на мен?" Имаше много причини и гласове, които можеха да отклонят Вартимей от Исус, могат да отклонят и нас. Но Вартимей не слушаше нито един от тези гласове, за него се казва: **"но той още повече викаше: Сине Давидов, смили се над мен!"** Когато Вартимей откри Исус, не искаше да слуша нищо друго, той знаеше - имам само една надежда и тази надежда се казва Исус, и тази надежда минава днес по моята улица. Без да се съобразява с външните или вътрешните гласове, които чуваше, Вартимей продължаваше да вика: **"Сине Давидов, смили се над мен!"** Как постъпвате вие? Как се отнасяте към всички онези гласове, които искат да ви заглушат и да не ви позволят да се докоснете до Исус Христос? Слушате ли ги или ги отхвърляте, защото знаете, че това, което може и ще се случи, е само между вас и Исус, че никой друг няма право да се намесва в тези взаимоотношения - само между вас и Него. Не позволявайте никой и нищо да застане между вас и Спасителя. Колкото и далеч да ви се струва Той, колкото и да е отделен от вас, колкото и много гласове да ви напомнят, че не сте достойни, че не сте дорасли, да ви съветват да си стоите там, където сте, или да останете в положението, в което сте били

досега, не ги слушайте! Исус минава по вашата улица, Исус е единствената ви надежда - викайте за помощ към Него!

4. Ела при мен. Невероятното се случва! Въпреки скептицизма на хората, Исус се спира именно заради слепеца, който вика: **"И така, Исус се спря и каза: Повикайте го. Повикаха слепеца и му казаха: Държай, стани, вика те."** Този случай е много показателен за Исус. Той не се интересува какъв е човекът и каква стойност има в очите на другите хора; Исус се интересува от всеки отделен човек, интересува се от проблемите му, интересува се от бита му, интересува се от всичко. Исус чува гласа на Вартимей сред тълпата, Исус чува и разбира болката му, Исус усеща неговите затруднения. Той не казва: "Сега нямам време!", "Зает съм!" или "Имам по-важна работа!" Исус има време и място в сърцето за всеки един. Важно е да отбележим, че в този случай Исус се намира на един много важен път - Той върви към Ерусалим, където ще умре за греховете на света, където ще увисне на кръста на Голгота, натоварен с целия грях на целия свят. Въпреки това, Исус не казва на Вартимей: "Виж какво, имам много важна работа, за която трябва да се погрижа, сега не мога да се грижа за тебе." Важно е да осъзнаем какъв е нашият Бог - Той има сърце за всеки един човек, вижда всеки един, чува всеки глас. От нас се иска само да Го потърсим. Бог е Бог, Който чува молитви, Който се грижи за всеки, нуждаещ се от Него. Ако викате към Него, знайте - Той може да ви чуе и ще ви чуе, както чу Вартимей.

5. "Какво искаш?" Вартимей става и отива при Исус. **"И той си хвърли дрехата, скочи и дойде при Исус."** Вартимей стана и остави на мястото си всичко, което принадлежеше към стария му живот - дрехата, която го окачествяваше като просяк, мястото, на което той стоеше (не е лесно да получиш добро място като просяк, в зависимост от мястото идват и доходите). Вартимей остави след себе си всичко, което имаше, и тръгна към Исус, защото в Исус беше единствената му надежда за спасение. Когато дойде при Исус, **"Исус заговори и му каза: Какво искаш да направя за тебе?"** Защо Исус пита Вартимей, какво иска от Него? Не е ли очевидно? На пръв поглед е очевидно, но всъщност съвсем не е така. Ние, хората, твърде често не знаем какво искаме. Ние, хората, не можем или не искаме да вземаме решения, ние, хората, стигаме почти до момента да вземем решение и после се отказваме. Затова Исус иска да знае, затова Исус очаква отговор. Какво искаш? Какви са желанията ти? С какво мога да ти помогна? Отидеш ли при Исус, трябва да знаеш какво искаш. Много хора, които наричат себе си вярващи, християни, викат ежедневно към Бога и Го молят: Помогни ни! Обаче, когато Господ им постави задача и те трябва да определят какво трябва да правят или накъде искат да вървят, те не знаят. Отидеш ли при Исус, трябва да знаеш какво искаш. Знаете ли какво искате да постигнете в този живот, знаете ли къде искате да стигнете, сигурни ли сте кой е пътят за вас? Ако не сте, определете го, и ако искате да вървите с Исус, кажете Му. В една от книгите на Макс Лукадо се казва: Даже ако има хиляда стъпки между Бог и нас, Той ще извърви всичките без една. Тази последна стъпка ще остави на нас. Ние трябва да знаем какво искаме, ние трябва да знаем какво искаме да постигнем в живота си.

6. Решението. Вартимей знаеше какво иска: **"Слепецът Му каза: Учителю, да прогледна."** Слепецът искаше да прогледне. И това решение и желание изглежда съвсем естествено, но не е единствено. Помислете за това, че ако Вартимей прогледнеше, повече никога нямаше да може да седи с окъсания плащ и паничката, за да събира милостиня; помислете за това, че слепецът оттук нататък трябваше да работи и да се грижи сам за прехраната си. Вартимей можеше да поиска не да прогледне, а да има достатъчно храна и облекло, да му се пускат достатъчно монети в паничката, да живее спокоен и безоблачен живот. Желанията можеха да бъдат много, и това между другото са неща, за които много от нас се молят ежедневно. Господи, дай ни достатъчно храна, справи се с този или онзи

проблем, подсигури ни това, дай ни онова... списъкът е дълъг. Всъщност обаче, съществената нужда на всеки човек е една и това е нуждата на Вартимей - да прогледне. Ние, всички ние, отчаяно се нуждаем от това да прогледнем, за да видим света през Божиите очи, и това трябва да е молитвата ни, не само когато отиваме при Бога за пръв път, а ежедневно - Господи, дай ни да прогледнем, дай ни да видим живота си през Твоите очи, дай ни да видим ситуацията си през Твоите очи, дай ни да живеем живота си така, както Ти искаш, дай ни да сме виждащи, а не слепци. Вартимей го пожела и затова прогледна. Оттук нататък животът му никога повече нямаше да бъде същият. Искаш ли да прогледнеш, искаш ли да осъзнаеш истината за живота си и за себе си? Тогава върви при Исус и ще видиш живота си по различен начин, ще прогледнеш и ще започнеш да виждаш нещата според истинската им стойност.

7. Ново начало. Историята завършва по един великолепен начин: **"А Исус му каза: Иди си, твоята вяра те изцели. И той веднага прогледна и тръгна след Него по пътя."** Историята завършва с изцеление, но краят и ни подсказва, че изцелението не е било само телесно, но и духовно. Вартимей прогледна, изцелен чрез вярата си в Исус, но той не остана в Йерихон, а тръгна след Исус. Това е достатъчно свидетелство за вътрешната му промяна. Вартимей не беше вече Вартимей просякът, а Вартимей виждащият, човек, който вижда истински ценните неща в живота си и веднъж открил Исус, не иска да Го изпусне. Как е с вас? Прогледнали ли сте? Имате ли увереност във вечния живот, живеете ли, за да следвате Исус? Защото, ако сте прогледнали, то няма да искате да правите нищо друго, а само да Го следвате там, където отива, и да вършите това, което Той желае от вас. Виждащият човек живее живота си за Бога.

Историята на Вартимей ни учи да бъдем смели, да правим първата крачка, да станем и да отидем при Исус, независимо какво ни казват хората около нас, за да изцели живота ни. Нека да запомним: ако се решим да го направим, ако прогледнем, то животът ни ще се промени и ще стане по-стойностен и по-истински. Нека Бог да ни отваря духовните очи за истински ценните неща и да бъдем верни Негови последователи и свидетели, на слово и на дело. Амин